

PK VIII TK 15.2020

SK 9/20

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KAN C E L A R I A	
wpl. dnia	19. 06. 2020
Nr wg EZD	

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną A W , wnoszącej o stwierdzenie niezgodności art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1557 ze zm.) z art. 64 ust. 2 w związku z art. 24, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

– na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) –

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

UZASADNIENIE

A W (dalej: Skarżąca) wniosła o stwierdzenie niezgodności art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1557 ze zm.; dalej: u.i.w.) z art. 64 ust. 2 w związku z art. 24 (omyłkowo wskazanym w *petitum* skargi jako art. 4), art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarga konstytucyjna wniesiona została przez Skarżącą na tle następującego stanu faktycznego.

Powiatowy Lekarz Weterynarii w K , decyzjami z dnia grudnia 2012 r. i grudnia 2014 r., wyznaczył Skarżącą do wykonywania czynności pomocniczych przy badaniu zwierząt bez wydawania oceny mięsa. W następstwie wydanych decyzji doszło do zawarcia pomiędzy Powiatowym Lekarzem Weterynarii w K a Skarżącą umów zlecenia wykonywania czynności pomocniczych przy badaniu zwierząt „, bez wydawania oceny mięsa, w Zakładzie w K .

Przed Sądem Rejonowym w K Skarżąca dochodziła zasądzenia od Skarbu Państwa – Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w K kwoty zł. Skarżąca podniosła w pozwie, że w ramach zawartych umów zlecenia otrzymywała w okresie od listopada 2013 r. do czerwca 2016 r. jedynie wynagrodzenie za godziny, w których wykonywała czynności pomocnicze, a nie zapłacono Jej za przeznaczone na odpoczynek godziny przerw w pracy.

Sąd Rejonowy w K , wyrokiem z dnia listopada 2018 r., sygn. , powództwo Skarżącej oddalił.

Skarżąca zaskarżyła ten wyrok. Sąd Okręgowy w K , wyrokiem z dnia kwietnia 2019 r., sygn. , apelację Skarżącej oddalił.

Sądy I i II instancji stwierdziły, że w przypadku umowy zlecenia wynagrodzenie za czas przerwy w wykonywanych czynnościach zależne jest od treści zawartej umowy. Z umów zawartych przez Skarżącą wynika zaś, że za wykonywanie czynności zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości określonej przepisami rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii (Dz. U. z 2013 r., poz. 424 ze zm.; dalej: rozporządzenie z 2 sierpnia 2004 r.). Wynagrodzenie to było płatne na podstawie rachunku oraz zestawienia wykonanych czynności, które zleceniobiorca przedkładał zleceniodawcy. Wobec braku zapisów w umowach zlecenia dotyczących płatności wynagrodzenia za przerwę w pracy sądy obu instancji uznały, że przerwa taka nie była traktowana jako wykonywanie umowy i roszczenie Skarżącej nie jest uzasadnione.

Skarżąca wskazuje, że podstawą prawną wydania orzeczeń sądowych w Jej sprawie był przepis art. 16 ust. 7 u.i.w., zgodnie z którym wykonywanie czynności określonych w ustępie 1 tego artykułu nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r., poz. 1040 ze zm.; dalej: k.p. lub Kodeks pracy).

Zdaniem Skarżącej, przepis art. 16 ust. 7 u.i.w. narusza przede wszystkim prawo do równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych. Wyłącza on bowiem stosowanie przepisów Kodeksu pracy wobec osób wykonujących czynności pomocnicze w warunkach określonych w art. 22 k.p., tj. w sytuacji, gdy osoby te zobowiązują się do wykonywania za wynagrodzeniem pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym. Z powodu takiej regulacji prawnej Skarżąca pozbawiona została możliwości otrzymania wynagrodzenia w pełnej wysokości, tj. za cały czas wykonywanej pracy. Skutkiem czego jest nieusprawiedliwione naruszenie prawa Skarżącej do równego traktowania

względem innych osób, które świadczą pracę w warunkach określonych w przepisie art. 22 k.p. Naruszenie prawa chronionego przepisem art. 64 ust. 2 Konstytucji, „jest również naruszeniem zasady ochrony pracy (art. 24), zasady ograniczenia konstytucyjnych wolności i praw (art. 31 ust. 3) oraz zasady równości i zakazu dyskryminacji (art. 32)” (skarga konstytucyjna, s. 5).

Skarżąca podnosi, że cel umowy zawartej na podstawie art. 16 ust. 3 u.i.w., jak i jej obligatoryjne elementy, wskazują, iż osoba wyznaczona w drodze decyzji administracyjnej wykonuje określone czynności pomocnicze na podstawie umowy o pracę. Ustawodawca zdecydował natomiast, że ich wykonywanie nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.

Skarżąca zauważa, że z prawem do równej ochrony praw majątkowych wiąże się nierozdzielnie przepis art. 24 Konstytucji. Jednak w analizowanej sytuacji przepisy ustawowe niejako nakazują pracodawcy łamanie przepisów Kodeksu pracy, albowiem *de facto* nakazują uznawanie stosunku prawnego łączącego osoby wykonujące czynności pomocnicze z właściwym powiatowym lekarzem weterynarii za stosunek cywilnoprawny.

Skarżąca wskazuje, że przepis art. 64 ust. 2 Konstytucji powinien być również interpretowany i stosowany w bliskim związku z art. 32 ustawy zasadniczej. W tym zakresie skarga opiera się na tezie o dyskryminującym i niesprawiedliwym charakterze przepisu art. 16 ust. 7 u.i.w., który wyłącza stosowanie przepisów Kodeksu pracy. Taki skutek nie ma miejsca w przypadku innych podmiotów świadczących pracę w warunkach określonych w przepisie art. 22 k.p. Zaskarżony przepis nie realizuje zatem konstytucyjnych przesłanek równości w ochronie praw majątkowych. Wynagrodzenie za pracę jest podstawowym uprawnieniem (prawem majątkowym) pracownika. Skoro zawiera on umowę noszącą znamiona umowy o pracę, to powinien otrzymać honorarium w wysokości przewidzianej przepisami dotyczącymi stosunku pracy, tj. z uwzględnieniem wynagrodzenia za cały czas wykonywanej pracy,

a nie – jak to miało miejsce w przypadku Skarżącej – tylko za czas spędzony bezpośrednio przy linii produkcyjnej.

Prawa objęte zakresem art. 64 Konstytucji podlegać mogą ograniczeniom spełniającym przesłanki z art. 31 ust. 3 Konstytucji. W ocenie Skarżącej, za wyłączeniem stosowania przepisów Kodeksu pracy wobec osób wykonujących czynności pomocnicze na podstawie umowy, o której mowa w art. 16 ust. 3 u.i.w., a tym samym za wyłączeniem tych osób z zakresu podmiotowego przepisu art. 64 ust. 2 Konstytucji, nie przemawia żadna z wartości wymienionych w przepisie art. 31 ust. 3 Konstytucji.

W analizowanej skardze konstytucyjnej Skarżąca prezentuje tezę, iż zawarcie na podstawie art. 16 ust. 3 u.i.w. umowy wykonywania czynności pomocniczych powinno być traktowane jako nawiązanie stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p. Norma z art. 16 ust. 7 u.i.w., zgodnie z którą wykonywanie takich czynności nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy, narusza zatem wzorzec kontroli rekonstruowany z art. 64 ust. 2 w związku z art. 24, art. 31 ust. 3 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 1 i 2 u.i.w., jeżeli powiatowy lekarz weterynarii z przyczyn finansowych lub organizacyjnych nie jest w stanie wykonać ustawowych zadań Inspekcji Weterynaryjnej (dalej: Inspekcja), może wyznaczać na czas określony lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji do sprawowania nadzoru nad ubojem zwierząt, w tym badania przedubojowego i poubojowego, oraz do innych czynności wyszczególnionych w art. 16 ust. 1 pkt 1 u.i.w., a także wyznaczać osoby niebędące pracownikami Inspekcji, posiadające odpowiednie kwalifikacje, do wykonywania niektórych czynności pomocniczych.

Wyznaczenie do wykonania czynności, o którym mowa powyżej, następuje w drodze decyzji administracyjnej powiatowego lekarza weterynarii

określającej rodzaj i zakres czynności przekazanych do wykonania (art. 16 ust. 2 u.i.w.). Wydanie decyzji nie jest równoznaczne z nawiązaniem jakiegokolwiek stosunku prawnego regulującego kwestię zatrudnienia.

Warunkiem niezbędnym dopuszczenia do wykonywania tych czynności jest zawarcie z osobami, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1 i 2 u.i.w., przez powiatowego lekarza weterynarii umowy określającej zakres, terminy i miejsce wykonywania czynności, wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie oraz termin płatności (art. 16 ust. 3 u.i.w.).

Uchylenie decyzji powiatowego lekarza weterynarii, o której mowa w art. 16 ust. 2 u.i.w., i rozwiązanie zawartej w jej następstwie umowy ze skutkiem natychmiastowym może nastąpić m.in. w przypadku złożenia stosownego wniosku przez osobę wyznaczoną (16 ust. 5 pkt 5 u.i.w.).

Lekarze weterynarii wyznaczeni do wykonywania określonych czynności oraz osoby niebędące lekarzami weterynarii wyznaczone do wykonywania określonych czynności o charakterze pomocniczym przeprowadzają powierzone czynności pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji (art. 5 ust. 3 u.i.w.).

Zaskarżony przepis art. 16 ust. 7 u.i.w. ma następujące brzmienie:

„Wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.”.

Stosunek pracy, stosownie do art. 2 k.p., powstaje na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę.

Zgodnie z art. 22 § 1 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnienie w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną, przy

zachowaniu warunków wykonywania pracy określonych w art. 22 § 1 k.p., nie jest dopuszczalne (art. 22 § 1¹ i § 1² k.p.).

O tym, czy pracownik pozostaje w stosunku pracy, czy też w innym stosunku (np. umowa o dzieło, umowa zlecenia) z zatrudniającym go podmiotem, decyduje charakter łączącego strony stosunku i treść umowy, a nie jej nazwa. W prawnym stosunku pracy następuje włączenie pracownika do działalności pracodawcy i podporządkowanie go regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy (zob. W. Muszalski, komentarz do art. 22 k.p., [w:] *Kodeks pracy. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2019, System Informacji Prawnej Legalis, teza 1).

Jeśli zawarta przez strony umowa zawiera cechy (elementy) umowy o pracę oraz umowy cywilnej, wówczas dla oceny rodzaju stosunku prawnego decydujące jest ustalenie, które z tych cech mają charakter przeważający. Jeżeli natomiast umowa wykazuje wspólne cechy dla umowy o pracę i umowy prawa cywilnego z jednakowym ich nasileniem, o jej rodzaju decyduje zgodny zamiar stron i cel umowy, który może być wyrażony także w nazwie umowy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., sygn. II PK 334/04, System Informacji Prawnej Lex, nr 2569811).

W razie rozbieżności zapatrywań na temat podstawy prawnej zatrudnienia, pracownikowi przysługuje roszczenie o ustalenie stosunku pracy. Podstawę prawną tego roszczenia stanowią przepisy art. 189 i art. 476 § 1 pkt 1¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r., poz. 1460 ze zm.; dalej: k.p.c.).

Merytoryczna ocena podniesionego w skardze zarzutu uzależniona jest od ustalenia, czy Trybunał Konstytucyjny ma podstawy do rozpoznania tej sprawy.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, na każdym etapie postępowania niezbędne jest kontrolowanie, czy nie zachodzi

któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania (por. np. postanowienia z dnia: 21 października 2003 r., sygn. SK 41/02, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 89; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74; 21 marca 2006 r., sygn. SK 58/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 35; 24 października 2006 r., sygn. SK 65/05, OTK ZU nr 9/A/2006, poz. 145; 20 kwietnia 2017 r., sygn. K 46/16, OTK ZU z 2017 r., seria A, poz. 29 oraz wyrok z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. K 10/09, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 56). Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie konsekwentnie prezentuje stanowisko, że skład rozpoznający sprawę merytorycznie nie jest związany stanowiskiem zajęтым uprzednio w zarządzeniu wydanym w toku wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej lub wniosku (zob. postanowienia z dnia: 24 października 2006 r., sygn. SK 65/05, *op. cit.*; 30 czerwca 2008 r., sygn. SK 15/07, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 98; 8 lipca 2008 r., sygn. K 40/06, OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 113; 16 czerwca 2009 r., sygn. SK 22/07, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 97; 2 grudnia 2010 r., sygn. SK 11/10, OTK ZU nr 10/A/2010, poz. 131; 4 lipca 2011 r., sygn. SK 27/10, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 63 oraz 17 maja 2017 r., sygn. SK 7/16, OTK ZU z 2017 r., seria A, poz. 42). Nadanie skardze konstytucyjnej biegu nie oznacza konwalidacji wad formalnych danego pisma (zob. postanowienie z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. SK 17/19, OTK ZU z 2019 r., seria A, poz. 65).

Skarga konstytucyjna ma charakter środka ochrony wolności i praw podmiotowych. Owa zasadnicza funkcja określa sposób ukształtowania konstytucyjnych przesłanek, warunkujących dopuszczalność merytorycznego rozpoznania skargi. W szczególności, przedmiotem skargi konstytucyjnej może być wyłącznie ta norma prawna, która stanowiła podstawę wydania przez organ władzy publicznej orzeczenia naruszającego prawa lub wolności konstytucyjne skarżącego. Przesądza to o konieczności istnienia merytorycznego związku pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a podjętym na jej podstawie rozstrzygnięciem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu naruszeniem praw lub

wolności konstytucyjnych. Regulacja prawna stanowiąca przedmiot skargi konstytucyjnej musi więc w ten sposób determinować w sensie normatywnym treść wydanego orzeczenia, iż prowadzi to do wskazanego w skardze naruszenia praw lub wolności konstytucyjnych przysługujących skarżącemu (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 lutego 2001 r., sygn. Ts 193/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 77 i przywołane tam orzeczenia).

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że „[d]o zasadniczych przesłanek dopuszczalności występowania ze skargą konstytucyjną należy uczynienie jej przedmiotem przepisów (ustawy lub innego aktu normatywnego) wykazujących podwójną kwalifikację. Będąc podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego przez sąd lub organ administracji publicznej, muszą one prowadzić jednocześnie do naruszenia wskazywanych przez skarżącego konstytucyjnych wolności lub praw. Skarżący jest przy tym zobligowany (...) do wskazania, które przepisy kwestionowanego aktu normatywnego wykazują taką kwalifikację” (postanowienie z dnia 19 października 2004 r., sygn. SK 13/03, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 101).

Należy także pamiętać, że do materialnych przesłanek instytucji skargi konstytucyjnej zalicza się: a) osobisty interes prawny, a nie obiektywny – jak przy konstrukcji skargi powszechnej (*actio popularis*), i b) interes aktualny – a nie potencjalny (zob. J. Trzcіński, M. Wiącek, uwagi do art. 79, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, tom II, red. L. Garlicki, M. Zubik, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2016, s. 893).

Dokonując oceny dopuszczalności rozpoznania analizowanej skargi przez Trybunał Konstytucyjny, należy mieć na względzie, że Skarżąca zawarła z Powiatowym Lekarzem Weterynarii w K umowę zlecenia wykonywania czynności pomocniczych. Zgodnie z tymi umowami wynagrodzenie było obliczane na podstawie rozporządzenia z 2 sierpnia 2004 r. i wypłacane w oparciu o rachunki oraz zestawienia wykonanych czynności przedkładane

przez Skarżącą. Między stronami umowy zlecenia nigdy nie doszło ani do ustnego, ani do pisemnego sprecyzowania tej umowy w zakresie płatności za przerwy w pracy. Skarżąca przed sądami powszechnymi dochodziła zapłaty za czas przeznaczonych na odpoczynek przerw w wykonywaniu czynności. Sądy oddaliły Jej powództwo oraz apelację przyjmując, że strony umowy zlecenia nie uregulowały kwestii odpłatności za przerwy w pracy, a w oparciu o zasadę swobody umów strony mogły ustalić według własnego uznania i potrzeby wynikającej z charakteru wykonywanych czynności, czy przyjmującemu zlecenie przysługuje przerwa i czy za ten czas należy się wynagrodzenie.

Skarżąca nie wniosła do sądu roszczenia o ustalenie – na podstawie art. 189 i art. 476 § 1 pkt 1¹ k.p.c. w związku z art. 22 § 1¹ k.p. – istnienia stosunku pracy. W toku postępowania przed sądem nie podnosiła również, że, mimo zawarcia umowy zlecenia, w rzeczywistości była zatrudniona w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p., tj. na podstawie stosunku pracy. Twierdziła natomiast, że umowę na wykonywanie czynności pomocniczych, zawartą na podstawie art. 16 ust. 3 u.i.w., należy zaliczyć do kategorii umów nienazwanych, o charakterze nieznanym.

W świetle przytoczonych okoliczności należy stwierdzić, że to nie zaskarżona norma z art. 16 ust. 7 u.i.w. stanowiła podstawę wydania przez sąd orzeczenia w sprawie zainicjowanej powództwem Skarżącej. Pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a podjętym w sprawie Skarżącej ostatecznym rozstrzygnięciem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu naruszeniem praw lub wolności konstytucyjnych brak jest merytorycznego związku. Podstawą oddalenia przez sądy powództwa o zapłatę oraz apelacji Skarżącej był brak uregulowania w umowie zlecenia wykonywania czynności pomocniczych kwestii płatności za przeznaczone na odpoczynek przerwy w pracy.

Zauważyć w tym miejscu należy, że nawet wyeliminowanie z obrotu prawnego art. 16 ust. 7 u.i.w. nie byłoby równoznaczne z automatycznym przekształceniem umów zlecenia zawartych przez Skarżącą z Powiatowym

Lekarzem Weterynarii w K w umowy o pracę oraz z zasądzeniem Skarżącej dochodzonej pozwem kwoty. Artykuł 22 k.p. nie wyklucza możliwości zawierania umów cywilnoprawnych (agencji, o dzieło, zlecenia) w tych wszystkich przypadkach, gdy zgodne to jest z charakterem i celem świadczonej pracy. Nie stwarza również domniemania prawnego umowy o pracę. Ten sam bowiem rodzaj pracy, w zależności od okoliczności jej wykonywania, może być świadczony na różnej podstawie prawnej (zob. W. Muszalski, *op. cit.*, teza 1 i 2).

Jak wynika z art. 22 § 1 k.p., jedną z cech stosunku pracy jest wykonywanie przez pracownika określonego rodzaju pracy „pod kierownictwem” pracodawcy. Czynności pomocnicze na podstawie umowy, o jakiej mowa w art. 16 ust. 3 u.i.w., wykonywane są „pod nadzorem” organów Inspekcji (art. 5 ust. 3 u.i.w.). Rolą sądu rozpoznającego pozew o ustalenie istnienia stosunku pracy byłoby dokonanie wykładni tych terminów w ich kontekście normatywnym, określenie, czy są to pojęcia synonimiczne i rozstrzygnięcie, czy umowy zawarte w trybie art. 16 ust. 3 u.i.w. mają w przeważającym zakresie cechy (elementy) umów o pracę czy umów cywilnych. Dopiero wówczas istniałyby przesłanki do stwierdzenia, czy umowy zawarte w trybie art. 16 ust. 3 u.i.w. są równoważne zatrudnieniu na podstawie stosunku pracy. Orzekające w sprawie Skarżącej sądy nie oceniały charakteru zawartego przez Nią stosunku prawnego pod kątem spełnienia kryteriów z art. 22 § 1 k.p.

W sytuacji, gdy zatrudnienie obok stosunku pracy może odbywać się w ramach innych stosunków prawnych – do jakich zalicza się m.in. stosunki cywilnoprawnego zatrudnienia, stosunki służbowe, stosunki ustrojowego zatrudnienia, dla których prawo pracy nie jest dominującym reżimem prawnym – samo wyeliminowanie z obiegu prawnego art. 16 ust. 7 u.i.w. nie przesądza o zakwalifikowaniu umowy zawartej na podstawie art. 16 ust. 3 u.i.w. jako umowy o pracę. Pamiętać przy tym należy, że, zgodnie z art. 353¹ ustawy z dnia

23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r., poz. 1145 ze zm.) strony mogą decydować o rodzaju nawiązywanego stosunku prawnego. O tym, jakiego wyboru podstawy zatrudnienia dokonały, decyduje ich zgodny, świadomy zamiar z chwili dokonywania czynności prawnej. Strony nie są zatem ograniczone w możliwości zawarcia umowy cywilnoprawnej mającej za przedmiot świadczenie pracy. Nie można zakładać, że strony mające pełną zdolność do czynności prawnych miały zamiar zawrzeć umowę o innej treści (umowę o pracę), niż tę, którą zawarły (umowę zlecenia).

Ponadto należy wskazać, że analiza uzasadnienia skargi konstytucyjnej i podnoszonych w nim argumentów świadczą o braku osobistego interesu prawnego Skarżącej – dochodzącej przecież w postępowaniach sądowych zapłaty za czas przerw w wykonywaniu czynności – w stwierdzeniu niekonstytucyjności art. 16 ust. 7 u.i.w. Podniesiony przez Skarżącą problem konstytucyjny – dotyczący wykonywania przez osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii niektórych czynności pomocniczych na podstawie umów cywilnoprawnych, a nie na podstawie stosunku pracy – w realiach przedmiotowej sprawy odnosi się więc do interesu obiektywnego, który nie podlega badaniu w postępowaniach zainicjowanych skargą konstytucyjną. Jak to już bowiem przedstawiono, skarga konstytucyjna nie może być utożsamiana ze skargą *actio popularis*. Różnica między skargą powszechną a skargą konstytucyjną dotyczy faktu, iż ta pierwsza ukierunkowana jest przede wszystkim na obiektywną ochronę Konstytucji, a ta druga dotyczy konkretnych, indywidualnych praw, wolności oraz interesów jednostki. Uwidacznia się to w interesie prawnym, który wynika z interesu osobistego. Podmiot występujący ze skargą konstytucyjną powinien wykazać, że naruszenie gwarantowanych mu praw konstytucyjnych dotyczy jego pozycji prawnej. Interes prawny nie może być utożsamiany z interesem publicznym, gdyż w takim wypadku skarga konstytucyjna przybrałaby postać środka (mechanizmu) służącego badaniu ogólnej konstytucyjności prawa.

Dlatego też, wobec faktu, że zaskarżona norma z art. 16 ust. 7 u.i.w. nie stanowiła podstawy wydania przez sąd orzeczenia w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za czas przerw w pracy oraz z powodu braku interesu osobistego Skarżącej w uchyleniu kwestionowanego przepisu postępowanie podlega umorzeniu na mocy art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Z powyższych powodów wnoszę jak na wstępie.

z urzędzeniem
Prokuratora Generalnego

Robert Hermand
Zastępca Prokuratora Generalnego